

GEEN TELEFOON.
GEEN BEZOEK.
GEEN UITWEG.

HET
VEILIGE
HUIS

ANNA DOWNES

PROLOOG

Emily verslikte zich bijna toen de auto langs de ingang van de luchthaventerminal reed en pas stopte bij een bord met de tekst: VIPTERMINAL.

‘Dat meen je niet,’ zei ze tegen de chauffeur (haar eigen chauffeur!), die slechts glimlachte en de deur voor haar openhield alsof ze Assepoester was.

Ze ging door de veiligheidscontrole en bereikte via een glazen tunnel een vertrekhal met de allure van een chique hotellobby. Niemand doorzocht haar bagage en er werd haar zelfs niet om een instapkaart gevraagd. In plaats daarvan mocht ze zo het tarmac oplopen, waar twee piloten en een stewardess haar met een stralend witte glimlach verwelkomden. De stewardess nam haar paspoort in ontvangst en ging haar voor naar een klein, gestroomlijnd toestel met een scherpe neus. De cabine had slechts zes raampjes en vanuit de deur leidde een vliegtuigtrapje naar de grond.

Eenmaal boven kwam Emily in een paradijsje met een bekleding van glanzend leer. Ze had meteen alweer spijt van haar comfortabele reiskleding (zwarte legging, een Ramones-T-shirt en een paar Converse-sneakers). Ze staaarde met open mond naar de leunstoelen en de lange zitbank en vroeg zich af wanneer de bemanning tot de ontdekking zou komen dat er een vergissing was gemaakt en zij weer naar de terminal werd teruggebracht. *Het spijt ons zeer*, zouden ze ongetwijfeld zeggen. *We zagen u voor iemand anders aan*. Of ze

zou wakker worden in haar armoedige flatje, met haar longen vol schimmelsporen, en tot de ontdekking komen dat ze gedroomd had. Dat kan nu elk moment gebeuren, dacht ze.

Maar niemand vroeg haar te vertrekken en het vliegtuig was geen hersenspinsel. Het steeg zonder verdere plichtplegingen op en na een vlucht van slechts een uur en veertig minuten stonden ze alweer aan de grond. Dit keer boden de raampjes echter geen uitzicht op de regelmatige contouren van de Londense luchthaven, maar zag ze een soort grote schuur waarop in blauwe koeienletters een onuitspreekbare naam was geschilderd.

Ze stapte uit en liep de piepkleine terminal in, waar haar koffer en paspoort al op haar wachtten. De aankomsthal was klein, doodstil en volkomen verlaten. De enige andere aanwezige was een lange man met een warrige, onverzorgde bos haar en een stoppelbaard. Emily zette haar tas op de grond en bekeek hem eens goed. Hij staarde met halfgesloten ogen terug. Ergens buiten hoorde ze een gedempte kreet en het gepiep van een achteruitrijdend voertuig. Ze aarzelde en wachtte tot er misschien iemand anders zou komen. Een vriendelijk uitzierende heer, wellicht, met grijzend haar, een chauffeurspet en een bordje met haar naam erop. Maar uiteindelijk moest ze toch de conclusie trekken dat deze grote, nors kijkende onbekende haar kwam ophalen. Ze glimlachte hem aarzelend toe.

‘Emily?’ Zijn stem klonk diep en nors. Door zijn zware Franse accent klonk haar naam meer als Ee-milly.

Ze knikte.

‘Yves,’ zei hij, waarop hij haar koffer pakte en met grote stappen naar de uitgang liep, zodat ze als een jong hondje achter hem aan moest hollen.

Op het parkeerterrein opende Yves de deur van een enorme zwarte SUV. De auto was zo hoog dat ze er echt in moest klimmen, alsof ze een paard besteeg. Hij legde haar bagage in de achterbak, nam plaats achter het stuur en reed zonder een woord te zeggen het parkeervak uit.

Terwijl ze op hoge snelheid over een vlakke weg reden probeerde Emily vanaf de achterbank een gesprek aan te knopen. ‘Leuk om

kennis met je te maken,' zei ze. 'Zullen we veel met elkaar samenwerken?' Maar Yves gaf geen antwoord en toen hij zelfs zeventien minuten later nog geen woord had gezegd, legde Emily zich erbij neer en staaarde ze zwijgend door het raam naar buiten.

Straat- en plaatsnaamborden gleden voorbij: Avenue de Cordouan, Boulevard de Pontillac, Rue de Platanes. Ze probeerde ze uit te spreken en liet de klanken over haar tong rollen. L'Île d'Aunis. Saint-Marc-des-Fontains. Beaulieu-sous-Marais. Het klonk als poëzie.

Groene weilanden en gele zonnebloemen wisselden elkaar af, met hier en daar wat roodbruine daken. Muurtjes van wit natuursteen liepen over heuvels vol keurige rijen wijnstokken. Ze zag boerderijen, rivieren, hoge, smalle bomen, scherpe torenspitsen en vervallen kerkjes. Ook ving ze een glimp op van de zee in de verte.

Na verloop van tijd werden de wegen smaller en het landschap bosrijker. En toen, zonder enige waarschuwing vooraf, sloeg Yves een onverharde zijweg in. Bladeren schuurden als vingers langs de auto en takken die zich als klauwen over de weg naar elkaar uitstrekten vormden een groene tunnel. Plotseling dook de motorkap omlaag, want het weggetje liep verder heuvelafwaarts en daardoor leek het alsof ze zich diep in de aarde boorden.

De rit door het steeds dichter wordende bos leek uren te duren. Takken sloegen tegen de ramen en braken onder de wielen. Emily begon zich af te vragen of deze Fransman wel had aangetoond dat hij was wie hij beweerde te zijn. Ze kon zichzelf wel voor het hoofd slaan, want plotseling drong het tot haar door dat ze hem nooit om identificatie had gevraagd. Ze was gewoon bij hem in de auto gestapt en had haar gordel omgedaan.

Ze keek naar de man die zichzelf Yves noemde en haar ademhaling werd sneller en oppervlakkiger. Hij hield zijn blik strak op de weg gericht en ontweek met opeengeklemden kaken de gaten en kuilen. Ze wierp een steelse blik op haar telefoon: geen bereik.

Het bladerdak werd zo dicht dat het daglicht de moed opgaf en niet langer probeerde de bodem te bereiken. Het werd donker in de auto. Emily vroeg zich af hoeveel verder ze nog zouden – konden –

gaan. Op een gegeven moment zouden ze toch bij de zee moeten komen? Ze keek om zich heen naar sporen van menselijke bewoning, maar het uitzicht naar achteren was zelfs nog verontrustender dan het uitzicht naar voren. Het leek wel of er in deze omgeving nog nooit ergens een hek had gestaan, laat staan dat er wegen of huizen waren. Ze bevond zich in een verlaten uithoek.

Juist toen ze zich afvroeg of het verstandig zou zijn uit een rijdende auto te springen, nam Yves gas terug. Emily tuurde door de voorruit en zag zwarte, ijzeren staven opdoemen. Een poort. Toen ze dichterbij kwamen kon ze zien dat er letters in het smeedwerk waren verwerkt.

‘Querencia,’ las ze hardop.

Ze stopten naast een glanzend elektronisch paneel. Yves opende zijn raampje en toetste een cijfercode in. ‘*Voilà,*’ zei hij zo onverwacht dat Emily’s hart oversloeg van schrik. ‘We zijn er.’

Er klonk een klik en gezoem en het hek zwaaide langzaam open, waarna Emily’s mond openviel van verbazing en haar ontsnappingsfantasieën verdwenen als sneeuw voor de zon. Door de opening diende zich een wonderland aan vol kleuren en zoete bloemengeuren. Ze zag paarse bloemen, groen gebladerte, roze bloesems en oranje vlinders tegen de achtergrond van een strakblauwe hemel. Zelfs het licht leek hier anders te zijn dan ze ooit had gezien.

De suv hobbelde langzaam verder over een zandweg. Emily draaide haar eigen raampje open en stak haar hoofd naar buiten om de omgeving zo goed mogelijk in zich op te nemen. Cicaden tjirpten onophoudelijk vanuit hun schuilplaatsen en ergens rechts van haar hoorde ze kippen kakelen, evenals een zwak, klaaglijk geblaas. Een schaap misschien? Paadjes slingerden door lavendelbedden en naast een veldje met tomatenplanten vol rijpe rode vruchten wiegde een hangmat in de wind. Voor zich ving ze, tussen takken en lichtgroen gebladerte, een glimp van een zwembad op met daarachter nog meer water, dat donkerder was, met witte koppen erop.

En toen doemden er tussen al die bloemen en planten twee identieke huizen op, ter weerszijden van een groot, cirkelvormig gazon. Twee witte kastelen die waakten over een sprookjesland.

Toen de auto tot stilstand kwam floot Emily vol bewondering. Ze voelde het nu al. Dit was het soort plek waar alles anders kon zijn. Waar zij anders kon zijn.

‘Waar zijn we?’ vroeg ze zachtjes.

‘Je vindt het mooi,’ zei Yves. Het klonk meer als de vaststelling van een feit dan als een vraag. Hij keek de andere kant op en dus kon ze zijn gezichtsuitdrukking niet zien.

‘Of ik het mooi vind?’ Woorden schoten tekort. Ze voelde zich net Dorothy die van de zwart-witwereld in het technicolorland van Oz was gestapt. Ze had niet verbaasd opgekeken als er kabouters tussen de bloemen vandaan waren gekropen om haar toe te zingen. Hoofdschuddend verwonderde ze zich erover hoe razendsnel haar leven was veranderd. Het ene moment had ze nog zo diep in de put gezeten en nu... dit.

Ze wendde zich naar de zon en liet haar gezicht strelen door de wind als door een zijden sjaal.

‘Ik vind het prachtig,’ zei ze, terwijl het hek zich achter hen sloot. ‘Ik wil nooit meer weg.’

1

EMILY

Emily kreeg zo veel kippenvel op haar armen dat het wel huiduitslag leek. ‘Het spijt me,’ zei een lange, blonde vrouw die geen moeite had gedaan zichzelf voor te stellen. ‘Een klein momentje, dan zijn we zover.’ Ze deed iets met haar digitale camera en verstellde het statief.

Emily glimlachte beleefd. Ze had al vaker audities in kerkgebouwen gedaan, maar wat kou en tocht betrof was dit een nieuw record. De echo’s weerkaatsten tegen de muren en stuiterden door de ruimte, waardoor je elkaar nauwelijks kon verstaan.

Een man met een baard die achter een houten tafel zat probeerde een geeuw te onderdrukken.

‘Sorry,’ mompelde de vrouw, terwijl ze naar haar camera tuurde. ‘Nog heel even... Aha! Kijk eens aan, het is al geregeld. Ik hoop dat je je er niet ongemakkelijk bij voelt, Emily, maar we nemen alle audities vandaag op. Dat is handig voor als we later met elkaar overleggen wie we willen hebben. Probeer er maar niet op te letten.’

Emily knikte. Onder haar rok voelde ze het klamme zweet op haar dijen staan.

‘Goed, we beginnen met de opname. Vertel maar gewoon tegen de camera hoe je heet en wie je agent is. Daarna gaan we meteen door met de scène.’

Emily sloot haar ogen en haalde diep adem, waarna ze langzaam uitademde. *Gewoon rustig adembalen.*

De man met de baard haalde iets tussen zijn tanden vandaan. Ze had hem meteen herkend, al was hij in het echt kleiner en minder knap. Hij zat met het ene magere been over het andere geslagen. Het knokige kniegewricht was duidelijk door de stof van zijn broek te zien en hij had zijn armen over elkaar, waardoor hij vooral onverschilligheid uitstraalde.

‘Haast je niet. Begin maar zodra je zover bent,’ zei de blonde vrouw met een steelse blik op haar horloge.

Emily slikte. *Haal adem. Kom op. Je kunt het.*

Ze gaf een knikje. Klaar.

‘Oké,’ zei de vrouw. ‘Toe dan maar.’

‘Pardon. Par-dón, mag ik er misschien even langs?’

Emily baande zich een weg tussen trage voetgangers door, langs een stelletje dat selfies maakte, waarbij ze over de wielen van een kinderwagen struikelde en haar pols tegen een lantaarnpaal stootte. Ze schopte twee keer luid vloekend tegen de paal. De vrouw met de kinderwagen schrok en maakte zich met haar baby uit de voeten.

Emily veegde met haar mouw over haar ogen. Haar auditie was rampzalig verlopen, ook al had ze wekenlang geoefend. De teksten die ze zo goed uit het hoofd had geleerd waren zomaar in rook opgegaan en het enige wat haar resteerde waren de angst en zelftwijfel die doorklonken in de monoloog die ze zichzelf toeschreeuwde: *Ik kan het niet. Ik weet de teksten niet. Ik kan dit niet. Ze vinden me vreselijk. Ik voel mijn benen niet. Ik kan dit niet.* Ze had zich hoestend, stamelend en zwetend door de auditie geworsteld en het had weinig gescheeld of ze had overgegeven. Waarom gebeurde dat steeds? Wat mankeerde ze?

Bovendien was het erg dom geweest om te denken dat ze via Carnaby Street sneller terug zou zijn op haar werk. Ze had moeten weten dat het rond lunchtijd hartstikke druk zou zijn. *Stom, stom, stom. Ik kan ook niets goed doen.* Ze keek weer op haar telefoon hoe laat het was en liep zo snel ze kon. Ze baande zich een weg langs straatartiesten en jongleurs, tot ze eindelijk van de menigte verlost was en zich de laatste paar straten naar kantoor terug haastte.

Buiten adem ging ze door de draaideur de lobby in. Boven de dichtstbijzijnde lift ging het lampje branden en dus nam ze een sprint, waardoor ze tegen een lange man botste die door de zilverkleurige deuren naar buiten kwam.

‘Sorry,’ mompelde ze, met haar gezicht tegen zijn vers gesteven revers.

‘Niets aan de hand,’ zei de man.

Hij hield de lift voor haar open en ze liep haastig naar binnen. Pas op het laatste moment keek ze op en zag ze dat ze met de directeur van het bedrijf in botsing was gekomen. ‘Shit,’ zei ze terwijl ze zich omdraaide en verder liep. Maar ze sloeg meteen haar hand voor haar mond. ‘Ik bedoel, goedemiddag, meneer Denny!’ Opgelaten drukte ze meerdere malen op de knop voor de vijfde verdieping, tot de deuren eindelijk dicht gleden.

Ze inspecteerde zichzelf in de spiegelwand en besepte dat ze eruitzag als een krankzinnige. Haar haar stond alle kanten op, er stond zweet op haar bovenlip en haar mascara was uitgelopen. Dat kreeg je ervan als je helemaal van Soho naar Mayfair holde.

De lift zei *ping* en de deuren gleden open, waarna Emily haar hoofd laag hield en over de glanzend gepoetste tegels naar haar plek achter de receptie sloop. Ze keek om zich heen, rammelde met pennen en bladerde door papieren om de indruk te wekken dat ze druk bezig was. *Ben je net binnen? Nee, hoor, ik zit hier al uren.* Gelukkig lette niemand op haar. Ze trok haar blouse bij de hals naar voren en blies op het zweet dat op haar huid geplakt zat.

‘Je zweet, bloot en bent buiten adem. Heb je soms een nummer-tje gemaakt tijdens je lunchpauze?’

Ze keek snel achterom en zag een man met een glanzende schedel die, als een spion in een film, van achter de krant in haar richting keek. *Getver. David.* Het hoofd Personeelszaken van Proem Partners zat met zijn benen over elkaar geslagen op een lage bank. Zijn wenkbrauwen had hij afkeurend opgetrokken, als een boze schoolmeester. Betrapt.

Emily besloot zich niet te laten kennen. ‘Ja, waarom ook niet?’ antwoordde ze met een glimlach. ‘Een prima dag voor een nummertje.’

David gniffelde zelfvoldaan. ‘Je bent laat,’ zei hij, terwijl hij op zijn horloge tikte. ‘Alweer.’

‘Ik weet het. Het spijt me. Ik verloor de tijd uit het oog.’

‘Een auditie, zeker?’

‘Eh, ja, sorry. Ik had geen tijd om het te melden, want ik hoorde het pas heel laat.’

‘Juist. Nou, we mogen Spielberg niet laten wachten, hè?’ Demonstratief vouwde hij zijn krant op, waarna hij opstond en de kreukels uit zijn dure overhemd streek, terwijl zijn blik iets lager dan Emily’s kin bleef hangen. ‘En, is het goed gegaan? Word je een ster?’

‘Het ging uitstekend, dank je,’ loog ze. ‘Duim maar voor me.’

‘Nou, ik zal het in de gaten houden.’

‘Ja.’ Er viel een ongemakkelijke stilte. Emily legde volkomen zinloos brieven en blocnotes op stapeltjes. De manier waarop David naar haar glimlachte gaf haar een akelig gevoel. Waarom bleef hij hier rondhangen? Had hij niets anders te doen dan in haar blouse te gluren? ‘Goed, dan ga ik maar snel verder,’ zei ze, ‘om de verloren tijd in te halen.’

‘Maar natuurlijk.’ Toch bleef hij staan. Hij trommelde met zijn vingers op de balie. ‘Maar, eh, Emily?’

‘Ja?’

‘Kan ik je even spreken? In vergaderzaal één?’ Zijn blik was glui-perig en laatdunkend tegelijk en bezorgde Emily hartkloppingen. Ze kende die blik. Ze had die al zo vaak gezien bij opdringerige types zoals hij.

‘Maar natuurlijk,’ zei ze. Ze stond op met een ruk, waardoor haar bureaustoel tegen de muur achter haar vloog, en volgde hem naar de vergaderzaal. Tegen beter weten in hoopte ze dat het ‘even spreken’ niet was wat het leek te zijn.

Maar het was precies wat het leek te zijn.

Ontslagen, dacht ze toen David eenmaal was uitgesproken. Ze kon het woord niet over haar lippen krijgen. Het maakte niet uit hoe vaak dit haar al overkomen was, toch was het steeds weer even vernederend. ‘Maar...’ stamelde ze. *Nee, nee, nee, ik mag deze baan*

niet kwijtraken. Haar vastgevroren gedachten ontdooiden van het ene moment op het andere en kwamen als een woordenstroom naar buiten. ‘Het spijt me echt. Het zal nooit meer gebeuren. Ik ben van nature juist heel punctueel. Dat kan ik bewijzen. Ik kan beter presenteren dan dit. Echt waar. Geef me alsjeblieft nog een kans.’

David haalde zijn schouders op. Het gespeelde medeleven verspreidde zich als een olievlek over zijn wezelachtige gezicht. ‘Je weet dat ik je graag mag, Emily, maar ik ga hier niet over. Als dat zo was, zou je de rest van je leven zeker zijn van een baan.’

‘O, juist. Wie gaat daar dan wel over? Kun je misschien een goed woordje voor me doen?’ Niet bedelen, hield ze zichzelf voor. Je gaat toch niet op je knieën liggen voor zo’n stom uitzendbaantje? Maar ze hoorde zichzelf tegen wil en dank verder praten. ‘Misschien kan ik iets anders doen, iets met minder verantwoordelijkheden. Er zijn vast wel andere dingen die ik kan doen.’

‘Kom op toch. Zo’n mooie meid als jij heeft ons toch niet nodig?’ Hij leek even zijn hand door haar haar te willen halen, maar gelukkig veranderde hij op het laatste moment van gedachten. ‘In Hollywood staan ze ongetwijfeld voor je in de rij.’

Het bloed steeg Emily naar de wangen. Alleen dankzij Proem kon ze het hoofd nog boven water houden. Er was de laatste tijd weinig vraag naar uitzendkrachten, en bedrijfsfilms en het lezen van toneelteksten leverden niet veel op.

Toen ook de laatste akte van het drama eindelijk was afgelopen, gaf David haar een klopje op de schouder, als een schoolhoofd dat haar terugstuurde naar de klas, en liep ze terug naar de receptie, die gelukkig leeg was, en de balie die niet langer de hare was. De deur van de vergaderruimte viel achter haar in het slot en ze hoorde David haastig weglopen in de krochten van het kantoorgebouw. Er daalde een doodse stilte over de receptie neer.

Sbit... Wat moest ze nu doen? Het enige voordeel van haar ontslag was dat ze niet langer de schijn hoefde op te houden dat het bijhouden van dossiers en het verwelkomen van nieuwe klanten haar daadwerkelijk interesseerden. Aan de andere kant moest ze de huur betalen, stond ze heel erg rood en was de kans dat ze meteen

weer een nieuw baantje kreeg erg klein. Jamie van het uitzendbureau had een paar dagen geleden nog gezegd dat het moeilijk was om iedereen aan het werk te houden en nu ze ontslagen was, zou ze vast niet boven aan de lijst komen te staan.

Ze keek op en staarde naar het computerscherm. De telefoon rinkelde, maar daar sloeg ze geen acht op. Nee, een andere keus had ze niet. Ze moest een zielig verhaal verzinnen, Jamie bellen en zich overleveren aan zijn genade.

Er was geen enkele reden meer om tot sluitingstijd te blijven, maar halverwege de middag was het altijd erg druk en daarom lukte het haar niet om weg te gaan. Telkens als Emily haar boeltje wilde pakken, kwam er iemand naar de receptie om haar op dwingende toon een opdracht te geven en ze kon zich er niet toe brengen uit te leggen dat ze hier niet langer werkte. Vervolgens kwam er een cliënt voor een bespreking die haar kind van vier bij Emily achterliet alsof het bagage was, dus toen kon ze helemaal niet meer weg. Het arme kereltje maakte zo'n zielige indruk dat ze uiteindelijk besloot verstopperij met hem te spelen tussen de plantenbakken, terwijl ze ondertussen ook nog de telefooncentrale bediende en pakjes van koeriers aannam.

Na een tijdje kreeg ze last van zelfmedelijden. Ze zag al die goedgeklede mensen in- en uitlopen en vroeg zich af hoe het zou zijn om een echte, vaste baan te hebben, met een redelijk salaris, zekerheid, collega's en een borrel op vrijdagavond. Het klonk allemaal erg bevrijdend.

Pas op dat moment drong het tot Emily door dat ze het in die zes weken bij Proem erg naar de zin had gehad. Ze hoorde er natuurlijk niet echt bij, maar mensen begonnen haar gedag te zeggen in de koffiekamer en er was haar zelfs een grappig vragenformulier gestuurd voor de 'nieuwsbrief' van het bedrijf, wat dat ook precies mocht inhouden. **MAAK KENNIS MET JE TEAM**, had er boven de e-mail gestaan, met daarbij de vermelding dat haar antwoorden de volgende week zouden worden gepubliceerd, samen met haar foto. Het was prettig om niet buitengesloten te worden.

Ze verzon redenen om nog niet naar huis te gaan. Ze voelde zich aangemoedigd door het jongetje dat bij haar was gedumpt en verzon steeds nieuwe dingen om hem bezig te houden: Raad het Be-roep, goocheltrucs, vossenjacht. Ze keek de receptie rond. Het kopieerapparaat piepte omdat het papier was vastgelopen. De koffiemachine moest worden schoongemaakt. De kussens moesten worden recht gelegd. Ze wilde dat alles er perfect uitzag als ze wegging. Misschien zou iemand bedenken dat ze een geweldige receptioniste was en haar vragen te blijven. Maar toen het rustiger begon te worden op kantoor en de moeder eindelijk terugkwam om haar gillende, onhandelbare kind op te halen (om hem tevreden te houden had Emily hem volgestopt met zoetigheid) wist ze dat het tijd was om te gaan.

Ze pakte haar tas en keek nog één keer om zich heen. Ergens in een parallel universum hoorde ze misschien wel thuis op een kantoor zoals dit. Misschien was er ergens een andere versie van haar die rondliep in een mantelpakje van Stella McCartney, met een diplomatenkoffertje in haar hand.

Eenmaal terug in de lift inspecteerde ze zichzelf weer in de spiegels. Bij nader inzien is dat toch niet zo waarschijnlijk, dacht ze.

2

SCOTT

De dikke punt van de balpen was niet scherp genoeg om zijn huid te doorboren, maar Scott Denny deed zijn best. Hij duwde hem met een langzame, schroevende beweging in zijn handpalm. Eerst de ene en daarna de andere kant op. Het metaal drukte in zijn vlees.

Het deed pijn, maar nog lang niet genoeg. Zijn blik gleed over zijn keurig geordende bureau, op zoek naar iets wat beter bruikbaar was. Veel keuze had hij niet. Met zijn telefoon zou hij logischerwijs amper schade aanrichten en met de metalen punten van de lader ook niet, zelfs niet als hij heel hard drukte. Misschien kon hij zijn vingers breken met een van de zware, granieten beeldjes. Of het mooie fotolijstje kapotslaan en met de glasscherven in zijn arm krassen. Als hij een nietmachine bij de hand had gehad, had hij nietjes in zijn dijbeen kunnen slaan.

Maar dat gaf te veel rommel. En herrie. Dat zou opvallen.

Aan de andere kant van zijn bureau kletste Verity, zijn assistente, aan één stuk door. Ze had haar frêle gestalte bevallig op de draai-stoel van Deens kersenhout gedrapeerd. Haar perfect gemanicuurde nagels tikten een onregelmatig ritme op het toetsenbord van haar laptop om de afspraken in zijn agenda bij te werken.

‘Morgenochtend om halfnegen komt de directeur van Alkira-Dunn hier met haar advocaat, waarna je een telefonische vergadering hebt met de vertegenwoordiger van Truss and Boulder. Hij hoopt dat we de bedrijfsovername zullen financieren. Ik heb hem al

gesproken. Hij heeft geen ondernemingsplan en het is niet helemaal duidelijk hoe het met de concurrentie zit, dus dat moeten we vanavond nog eens goed bekijken. Dan heb je voor je lunchafspraak nog gelegenheid om verschillende scenario's de revue te laten passeren. Wat ik van je weten moet, is wat ik moet doen met...'

En zo zeverde ze maar verder.

En in de tussentijd prikte, prikte, prikte hij in zijn hand.

Hij moest er echt mee ophouden. Het zou een flinke blauwe plek opleveren.

De hemel, die door de bronskleurige raamstijlen in vakjes werd verdeeld, was zo grijs als afwaswater. Waar was de middag gebleven? Over een paar uur zouden de eerste straatlantaarns alweer aanflitsen, strak in het gelid van Grosvenor Street tot Hyde Park, als een fakkeloptocht die mensen bijlichtte op hun weg naar huis. Nachtdieren zoals hij, voor wie het begin en einde van de dag niet werden gemarkeerd door de opkomst en ondergang van de zon, maar door het openen en sluiten van financiële markten rondom de wereld.

Plotseling drong het tot Scott door dat het stil was in zijn kantoor. Hij keek op. Verity was midden in een zin gestopt en keek hem aan alsof hij gek was.

'Wat?' vroeg hij.

'Die start-up van gisteren. Ik wil weten of ik er verder mee moet gaan en contact moet opnemen met hun directeur.'

Scott probeerde zich iets van de vorige dag te herinneren, maar tastte in het duister.

'Gaat het wel goed met je?' Op Verity's poppengezichtje was nu bezorgdheid te lezen.

'Het gaat prima,' zei hij met een zuinig glimlachje. 'Alleen wat huiselijke zorgen. Niets ernstigs. Ja, regel maar een afspraak. Verder nog iets?'

Verity bekeek hem nog even uit haar ooghoek. Ze was niet overtuigd, maar wendde zich weer tot haar scherm omdat ze wilde opschieten.

Prik, prik, prik.

Scotts telefoon, die op zijn bureau lag, lichtte op. Weer een berichtje. Er stond een heel rijtje voor hem klaar.

Praat alsjeblieft met me...

Gisteravond dacht ik...

We hebben je nodig, niet...

Ik waarschuw je, als je...

Ik haat je, klootzak...

Je bent een laffe, egoïstische hufter...

Prik, prik, prik.

Hij antwoordde met een knikje op alles wat Verity verder ook maar te zeggen had, maar zijn gedachten dwaalden steeds verder af. Beelden fladderden als vogeltjes door zijn hoofd; ze doken op hem af en pronkten met hun kleuren. Hij zag een oranje zon door het gevederde gebladerte van pampagras. Een natte voetafdruk die opdroogde op heet, glanzend travertijn.

Dan een weelderig zacht kussen. Een tengere vinger die ergens naar wees.

En sterren. Een dicht tapijt aan sterren aan een wolkeloze nachthemel.

Hij vocht tegen de aandrang zichzelf een klap voor zijn hoofd te geven. Zijn blik dwaalde af, op zoek naar iets om zich aan vast te kunnen klampen. Door de glazen wand van zijn kantoor zag hij werkbijen naarstig van kantoor naar kantoor lopen, als in een time-lapseopname. Cliënten kwamen en gingen. Medewerkers hingen met kleine espressokopjes in de hand in deuropeningen. En in de receptie wiebelde een grote ficus heen en weer omdat een volwassen vrouw zich erachter probeerde te verstoppen.

Hij kneep zijn ogen half dicht. Zag hij spoken? Nee, zijn recepti- oniste had zich daadwerkelijk achter een kamerplant verstoppt. Plot- seling kwam er een klein jongetje onder haar bureau vandaan. Het kind sprong triomfantelijk heen en weer en wees naar de niet erg goed verstopte blondine. Ze sloeg haar hand voor haar borst alsof ze was neergeschoten en liet zich op de grond vallen. Het jongetje lachte en ging op haar hoofd zitten.

Scott haalde de pen van zijn hand.

Hij keek gefascineerd toe terwijl de receptioniste zich onder het jongetje uit wurmde en met een of ander trucje een tweede aanval wist af te slaan. Het kind keek met grote ogen naar haar op toen ze iets kleins van achter zijn oor tevoorschijn toverde. Voor het eerst sinds lange tijd verscheen er een glimlach op Scotts gezicht.

Er werd zachtjes op de deur geklopt. Scott en Verity keken op en zagen dat David Mahoney zijn gluisperige hoofd om de hoek had gestoken. ‘Het spijt me dat ik je stoort,’ zei David, ‘maar ik wil alleen even zeggen dat het gedaan is. Ik heb het haar verteld.’

Scott knipperde met zijn ogen. ‘Waar heb je het over?’

‘Die uitzendkracht in de receptie. Ik heb haar ontslagen, zoals... zoals we hadden besproken.’

Davids blik gleed naar Verity, die haar schouders ophaalde.

‘O.’ Scott keek weer in de richting van de receptie. De jonge vrouw galoppeerde nu rond en zwaaide met haar armen alsof het vleugels waren. ‘Oké. Goed. Dank je.’

David legde zijn hand op zijn hart en deed alsof hij flauwviel. ‘Jezus, doe me dat niet nog eens aan. Ik dacht even dat ik een blunder had begaan.’

‘Nee. Nee, je hebt je niet vergist.’

‘Gelukkig.’ David lachte schrill. ‘Ik was bang dat ik als volgende op straat zou worden gezet.’

Scott staaarde hem aan.

‘Maar goed, als het goed is pakt ze nu haar boeltje.’

‘Er is geen haast bij,’ mompelde Scott. In de hal zag hij dat de receptioniste zo te zien een stapeltje koekjes in een papieren servetje verpakte en aan het jongetje gaf.

David verwijderde zichzelf met een bijna hoffelijke buiging weer uit het kantoor. De deur sloot zich met een klik. Tijdens de korte stilte die volgde trok Verity een met oogpotlood getekende wenkbrauw op. ‘Mag ik zo vrij zijn te vragen wat ze je heeft misdaan?’

Scott gaf geen antwoord en Verity concentreerde zich weer op haar laptop. Ze wist dat ze beter niet bij hem kon aandringen en ging verder met haar opsomming van betekenisloze cijfers en feitjes.

Maar op de achtergrond hoorde ze een irritant geluid.

Tik, tik, tik.

Scott fronste zijn wenkbrauwen. Het kwam onder de tafel vandaan. Een zacht, druppelend geluid, ergens bij zijn voeten.

Tik, tik, tik.

Hij keek omlaag en zag dat er druppels bloed op het gepolijste beton vielen. *Kijk nou toch eens*, had hij bijna gezegd. *Zo blijkt maar weer dat je zelfs een stomp voorwerp niet mag onderschatten.*

Lees verder in *Het veilige huis*

Eerste druk juni 2020

Oorspronkelijke titel *The Safe Place*

Oorspronkelijke uitgever Affirm Press

Copyright © 2020 Anna Downes

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2020 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Frank van der Knoop

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie Hugh Atkins for purefrance.com (landschap); © DEEPOL by plainpicture/Marc Romanelli (zwembad); © Kit Leong/Shutterstock.com (eiland);

© Nataliia K/Shutterstock.com (water)

Opmaak binnenwerk ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 261 5053 1

ISBN e-book 978 90 261 5054 8

ISBN luisterboek 978 90 261 5298 6

NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.